

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Spraw Zagranicznych

2012/2033(INI)

6.7.2012

OPINIA

Komisji Spraw Zagranicznych

dla Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

w sprawie rzekomego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów przez CIA w państwach europejskich: działań podejmowanych w następstwie sprawozdania komisji TDIP PE (2012/2033(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej (*): Sarah Ludford

(*) Komisja zaangażowana – art. 50 Regulaminu

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opiera się na demokracji, przestrzeganiu zasady państwa prawa, praw człowieka i podstawowych wolności, a także na poszanowaniu godności człowieka i prawa międzynarodowego, nie tylko w ramach swoich wewnętrznych strategii politycznych, ale i w wymiarze zewnętrznym; mając na uwadze, że zaangażowanie UE w dziedzinie praw człowieka, wzmocnione wejściem w życie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i procesem przystąpienia do europejskiej konwencji praw człowieka, należy odzwierciedlać we wszystkich obszarach polityki, co zapewni skuteczność i wiarygodność polityki UE w dziedzinie praw człowieka;
- B. mając na uwadze, że w skład instrumentów regulujących unijną wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) wchodzi: Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz dwa protokoły fakultatywne do tego paktu, konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur oraz protokół fakultatywny do tej konwencji, europejska konwencja praw człowieka, Karta praw podstawowych UE i Europejska konwencja o zapobieganiu torturom oraz niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, które razem nie tylko całkowicie zakazują stosowania tortur, lecz również nakładają pozytywny obowiązek przeprowadzenia dochodzenia w związku z domniemanymi przypadkami torturowania oraz podejmowania działań naprawczych i zapewniania zadośćuczynienia; mając na uwadze, że w wytycznych w sprawie polityki UE dotyczącej tortur określono ramy dla unijnych „wysiłków na rzecz zapobiegania torturom oraz złemu traktowaniu i na rzecz wyeliminowania tych zjawisk we wszystkich częściach świata”;
- C. mając na uwadze, że przetrzymywanie w tajnych więzieniach, będące formą wymuszonego zaginięcia, może – jeśli będzie powszechnie lub systematycznie stosowane – być traktowane jako zbrodnia przeciwko ludzkości; mając na uwadze, że stany wyjątkowe i walka z terroryzmem tworzą sprzyjające warunki dla przetrzymywania w tajnych więzieniach;
- D. mając na uwadze, że w celu zagwarantowania propagowania prawa międzynarodowego i poszanowania praw człowieka wszystkie układy o stowarzyszeniu oraz umowy o handlu i współpracy muszą zawierać klauzule dotyczące praw człowieka, a także mając na uwadze, że UE prowadzi ponadto dialog polityczny z państwami trzecimi w oparciu o wytyczne dotyczące praw człowieka, które obejmują zwalczanie kary śmierci i tortur; mając na uwadze, że w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR) UE wspiera organizacje społeczeństwa obywatelskiego, które zwalczają tortury i dostarczają wsparcia na rzecz rehabilitacji ofiar tortur;
- E. mając na uwadze to, że we wspólnej ekspertyzie ONZ dotyczącej ogólnoswiatowych praktyk związanych z tajnym przetrzymywaniem w kontekście walki z terroryzmem (A/HRC/13/42), sporządzonej przez specjalnego sprawozdawcę ds. promocji i ochrony

praw człowieka oraz podstawowych wolności w warunkach walki z terroryzmem, specjalnego sprawozdawcę ds. tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, grupę roboczą ds. arbitralnych aresztowań oraz grupę roboczą ds. przymusowych lub wymuszonych zaginięć, wyszczególniono sposoby wykorzystywania tajnych więzień na terytoriach państw członkowskich UE w ramach programu CIA, a także to, że w pismach przesłanych do państw członkowskich zwrócono się o udzielenie dodatkowych informacji, które wyszczególniono w sprawozdaniach informacyjnych sprawozdawców specjalnych, m.in. w tym z dnia 23 stycznia 2012 r. (A/HRC/19/44);

- F. mając na uwadze, że stosunki między UE a Stanami Zjednoczonymi opierają się na silnym partnerstwie i współpracy w wielu obszarach oraz na wspólnych wartościach obejmujących demokrację, zasadę państwa prawa i prawa podstawowe; mając na uwadze, że po zamachach terrorystycznych w dniu 11 września 2001 r. UE i Stany Zjednoczone zwiększyły swoje zaangażowanie w walkę z terroryzmem, zwłaszcza poprzez wydanie w dniu 3 czerwca 2010 r. wspólnego oświadczenia w sprawie zwalczania terroryzmu; mając jednak na uwadze, że konieczne jest zapewnienie faktycznego przestrzegania zadeklarowanych zobowiązań oraz przezwycięzenie rozbieżności między strategiami politycznymi UE i Stanów Zjednoczonych w zakresie zwalczania terroryzmu;
- G. mając na uwadze, że w grudniu 2011 r. władze Stanów Zjednoczonych przyjęły ustawę o udzielaniu zgody na działania na rzecz bezpieczeństwa narodowego (National Defense Authorization Act – NDAA), na mocy której wprowadzono do prawa możliwość bezterminowego przetrzymywania osób podejrzanych o zaangażowanie się w działania terrorystyczne na terytorium Stanów Zjednoczonych i która podważa prawo do sprawiedliwości proceduralnej i rzetelnego procesu sądowego; mając na uwadze, że zakres tejże ustawy został prawnie zakwestionowany;
- H. mając na uwadze, że w dniu 22 stycznia 2009 r. prezydent Barack Obama podpisał trzy dekrety, na mocy których zakazano torturowania w trakcie przesłuchań, utworzono międzyagencyjną grupę roboczą, której celem jest dokonywanie systematycznych przeglądów strategii i procedur w zakresie przetrzymywania oraz analizowanie wszystkich pojedynczych przypadków, a także nakazano zamknięcie obozu w Guantánamo;
- I. mając jednak na uwadze, że obóz w Guantánamo wciąż nie został zamknięty z uwagi na zdecydowany sprzeciw Kongresu Stanów Zjednoczonych; mając na uwadze, że w celu przyspieszenia jego zamknięcia Stany Zjednoczone wezwały państwa członkowskie UE do przyjęcia więźniów z obozu w Guantánamo; mając na uwadze, że Wysoki Komisarz NZ ds. Praw Człowieka wyraził głębokie rozczarowanie tym, że obóz w Guantánamo nie został zamknięty oraz że system arbitralnych zatrzymań ugruntował się;
- J. mając na uwadze, że więźniowie z obozu w Guantánamo wciąż podlegają sądom wojskowym, głównie w rezultacie decyzji prezydenta Stanów Zjednoczonych z dnia 7 marca 2011 r. o podpisaniu dekretu, na mocy którego zniesiono dwuletnie zawieszenie przeprowadzania nowych procesów wojskowych, oraz ustawy z dnia 7 stycznia 2012 r., na mocy której zakazano przenoszenia więźniów z obozu w Guantánamo do Stanów Zjednoczonych dla celów procesowych;

- K. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie wzywał do zwalczania terroryzmu przy pełnym poszanowaniu godności człowieka, praw człowieka i podstawowych wolności, w tym w ramach międzynarodowej współpracy w tym obszarze, w oparciu o europejską konwencję praw człowieka, Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej oraz krajowe konstytucje i ustawy o prawach podstawowych, a ostatnio powtórzył swoje wezwanie w sporządzonym przez siebie sprawozdaniu w sprawie unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi, w którym stwierdził również, że poszanowanie praw człowieka jest warunkiem wstępnym dla zapewnienia skuteczności tej polityki;
- L. mając na uwadze, że mimo iż UE wykazała swoje zaangażowanie w zapobieganie znikom w zakresie tortur, przyjmując rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005¹, zmienione ostatnio w grudniu 2011 r.², w którym wprowadzono zakaz wywozu i przywozu towarów, które nie mają żadnego praktycznego zastosowania innego niż do wykonywania kary śmierci, stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, konieczne jest podjęcie dodatkowych działań w celu zapewnienia kompleksowego rozwiązania tego problemu;
- M. mając na uwadze, że poleganie jedynie na dyplomatycznych zapewnieniach dotyczących udzielenia zgody na ekstradycję lub deportację danej osoby do państwa, gdy istnieją uzasadnione podstawy do tego, by przypuszczać, iż osobie tej będzie w tym państwie grozić poddanie torturom lub złe traktowanie, jest sprzeczne z całkowitym zakazem stosowania tortur sformułowanym w prawie międzynarodowym, w prawie UE oraz w konstytucjach i aktach prawnych państw członkowskich³;
- N. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie i stanowczo potępiał nielegalne praktyki, w tym „wydawanie w trybie nadzwyczajnym”, uprowadzenia, przetrzymywanie bez procesu, zaginięcia, tajne więzienia i torturowanie, a ponadto domagał się przeprowadzenia kompleksowych dochodzeń dotyczących stopnia rzekomego zaangażowania niektórych państw członkowskich we współpracę z organami Stanów Zjednoczonych, zwłaszcza z CIA, na terytorium UE;
- O. mając na uwadze, że zlecenie przeprowadzenia nielegalnych działań na terytorium UE mogło zostać zainicjowane w kontekście wielostronnych lub dwustronnych porozumień NATO;
1. przypomina, że strategie na rzecz zwalczania terroryzmu mogą być skuteczne wyłącznie wtedy, gdy będą realizowane przy całkowitym poszanowaniu praw człowieka, a w szczególności prawa do sprawiedliwego procesu;
  2. ponownie wyraża potępienie dla praktyk stosowanych w ramach wydawania w trybie nadzwyczajnym, tajnych więzień i torturowania, których stosowanie jest zakazane na mocy krajowego i międzynarodowego prawa nakładającego obowiązek przestrzegania praw człowieka i które naruszają m.in. prawa do wolności, bezpieczeństwa, godnego

---

¹ Dz.U. L 200 z 30.7.2005, s. 1.

² Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 31.

³ Art. 5 Powszechnej deklaracji praw człowieka, art. 7 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, art. 3 europejskiej konwencji praw człowieka i powiązane orzecznictwo, a także art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

traktowania, wolności od tortur, *non-refoulement*, domniemania niewinności, sprawiedliwego procesu, adwokata i jednakowej ochrony na mocy prawa;

3. uważa, że podstawowe znaczenie ma to, by UE potępiła podmioty stosujące w ramach walki z terroryzmem jakiegokolwiek praktyki posiadające znamiona nadużyć, w tym wszelkie takie akty popełniane na jej terytorium, tak aby UE nie tylko mogła przestrzegać swoich wartości, lecz również aby mogła w sposób wiarygodny rozpowszechniać je w ramach swoich partnerstw zewnętrznych;
4. ponownie podkreśla to, że pełne stosowanie klauzuli praw człowieka w umowach ma podstawowe znaczenie dla stosunków między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a państwami trzecimi, a ponadto jest zdania, że jest to dobry moment na to, by dokonać przeglądu sposobu, w jaki europejskie rządy współpracowały z aparatami represji dyktatur w imię walki z terroryzmem; jest w tym względzie zdania, że w ramach niedawno zmienionej europejskiej polityki sąsiedztwa należy udzielać zdecydowanego wsparcia na rzecz reformy sektora bezpieczeństwa, która musi zapewnić przede wszystkim wyraźne oddzielenie funkcji służb wywiadowczych i organów ścigania; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), Radę i Komisję do zacieśnienia współpracy z europejskim komitetem ds. zapobiegania torturom i z innymi właściwymi strukturami Rady Europy podczas planowania i realizowania wspólnie z państwami trzecimi projektów dotyczących wsparcia na rzecz walki z terroryzmem, a także przy okazji wszelkich innych prowadzonych z państwami trzecimi działań na rzecz walki z terroryzmem;
5. zgodnie z prawem międzynarodowym, a zwłaszcza art. 12 konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur, ponownie wzywa wszystkie państwa, którym stawiane są wiarygodne zarzuty, do podjęcia wszelkich możliwych działań mających na celu udzielenie niezbędnych wyjaśnień i – jeśli zarzuty te się utrzymują – do przeprowadzenia dogłębnych dochodzeń i śledztw dotyczących domniemanych przypadków wydawania w trybie nadzwyczajnym, tajnych więzień, torturowania i innych poważnych naruszeń praw człowieka, aby ustalić prawdę oraz w razie konieczności określić odpowiedzialność, wyciągnąć konsekwencje i zapobiec bezkarności, w tym – jeśli istnieją dowody na odpowiedzialność karną – doprowadzić osoby odpowiedzialne przed wymiar sprawiedliwości; wzywa w związku z tym wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji i państwa członkowskie UE do przedsięwzięcia wszelkich środków niezbędnych do dopilnowania tego, by podjęto stosowne działania następcze związane ze wspólnym opracowaniem ONZ na temat praktyk stosowanych na świecie w odniesieniu do przetrzymywania w tajnych więzieniach w kontekście zwalczania terroryzmu, w szczególności w odniesieniu do pisma przesłanego w dniu 21 października 2011 r. przez posiadaczy mandatów specjalnych do 59 państw z prośbą skierowaną do ich rządów o udzielenie informacji na temat wdrożenia zaleceń sformułowanych we wspomnianym opracowaniu;
6. wzywa NATO i władze Stanów Zjednoczonych do przeprowadzenia własnych dochodzeń, do bliskiej współpracy z odnośnymi parlamentarnymi lub sądowymi komisjami śledczymi z UE i państw członkowskich¹, w tym w odpowiednich przypadkach

---

¹ Zob. m.in. rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie decyzji o wykonaniu kary śmierci w Guantánamo (P7_TA(2011)0271).

w postaci szybkiego reagowania na wnioski w sprawie wzajemnej pomocy prawnej, a także do ujawnienia informacji dotyczących programów wydawania w trybie nadzwyczajnym i innych praktyk naruszających prawa człowieka i podstawowe wolności oraz do udzielenia przedstawicielom prawnym osób podejrzanych wszystkich informacji niezbędnych do obrony ich klientów; wzywa do potwierdzenia, że we wszystkich umowach NATO, porozumieniach między NATO i UE oraz wszelkich innych porozumieniach transatlantyckich przestrzega się praw podstawowych;

7. z uznaniem odnosi się do inicjatyw społeczeństwa obywatelskiego w Stanach Zjednoczonych dotyczących stworzenia w 2010 r. niezależnej dwupartyjnej grupy roboczej zajmującej się analizowaniem polityki i działań rządu Stanów Zjednoczonych w zakresie ujmowania, przetrzymywania i sądenia „podejrzanych o terroryzm” oraz aresztowań dokonywanych przez Stany Zjednoczone w trakcie kadencji prezydenckich Billa Clintona, George’a Busha i Baracka Obamy;
8. wzywa właściwe organy do niepowoływania się na tajemnicę państwową w odniesieniu do międzynarodowej współpracy wywiadowczej w celu uniemożliwiania pociągania do odpowiedzialności i dochodzenia zadośćuczynienia, a ponadto nalega, aby stosowanie tajemnicy uzasadniały wyłącznie faktyczne zagrożenia dla bezpieczeństwa narodowego, przed którymi w każdym przypadku pierwszeństwo mają zobowiązania dotyczące niezbywalnych praw podstawowych, takie jak całkowity zakaz stosowania tortur;
9. wzywa UE do dopilnowania, aby jej międzynarodowe zobowiązania były w pełni przestrzegane oraz aby unijne strategie polityczne i instrumenty polityki zagranicznej, takie jak wytyczne w sprawie polityki dotyczącej tortur i dialogi w zakresie praw człowieka, były wykorzystywane w pełni, dzięki czemu UE będzie w większym stopniu uprawniona do tego, by domagać się rygorystycznego wdrażania klauzul dotyczących praw człowieka w podpisanych przez nią umowach międzynarodowych oraz by apelować do swoich największych sojuszników, takich jak Stany Zjednoczone, o przestrzeganie ich prawa krajowego i prawa międzynarodowego;
10. przypomina, że na mocy protokołu fakultatywnego do konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur wprowadza się wymóg stworzenia systemów monitorowania, obejmujących wszystkie przypadki pozbawiania wolności, a ponadto nalega na to, by stosowanie tego międzynarodowego instrumentu stanowiło dodatkowy sposób ochrony; zdecydowanie zachęca kraje partnerskie UE do ratyfikowania tego protokołu fakultatywnego i do stworzenia niezależnych krajowych mechanizmów zapobiegawczych, które będą zgodne z zasadami paryskimi, a także do ratyfikowania Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem;
11. wzywa rząd byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii do określenia odpowiedzialności i pociągnięcia do odpowiedzialności za uprowadzenie – najwyraźniej przez pomyłkę – Khaleda El-Masriego, czego skutkiem było jego nielegalne przetrzymywanie i domniemane torturowanie; ubolewa, że prokuratura w Skopje nie przeprowadziła dochodzenia w sprawie skargi złożonej przez Khaleda El-Masriego; zauważa, że Europejski Trybunał Praw Człowieka zajął się tą sprawą oraz że wielka izba przeprowadziła pierwsze przesłuchanie w dniu 16 maja 2012 r.; jest zdania, że domniemane postępowanie macedońskiego rządu w związku z tą sprawą jest sprzeczne

z podstawowymi zasadami UE dotyczącymi praw podstawowych i zasadą państwa prawa oraz że kwestia ta musi zostać należycie uwzględniona przez Komisję w trakcie procesu przystępowania Macedonii do UE;

12. wyraża szczególne zaniepokojenie procedurą realizowaną przez amerykańską komisję wojskową w odniesieniu do Abda al-Rahima al-Nashiriego, który – jeśli zostanie uznany za winnego – może zostać skazany na karę śmierci; wzywa władze Stanów Zjednoczonych do wykluczenia możliwości skazania Abda al-Rahima al-Nashiriego na karę śmierci oraz ponownie wyraża swój niezmienny sprzeciw wobec kary śmierci we wszystkich przypadkach i niezależnie od okoliczności; zauważa, że sprawa Abda al-Rahima al-Nashiriego jest rozpatrywana przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka od dnia 6 maja 2011 r.; wzywa władze wszystkich krajów, w których był przetrzymywany Abd al-Rahim al-Nashiri, do przedsięwzięcia wszelkich dostępnych środków w celu dopilnowania, aby nie został on skazany na karę śmierci; apeluje do wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej Komisji o priorytetowe poruszenie sprawy Abda al-Rahima al-Nashiriego ze Stanami Zjednoczonym w oparciu o wytyczne UE w sprawie kary śmierci;
13. potwierdza, że międzynarodowa walka z terroryzmem oraz dwustronna i wielostronna współpraca międzynarodowa w tym obszarze, w tym w ramach NATO lub między służbami wywiadowczymi i służbami bezpieczeństwa, musi być prowadzona wyłącznie przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności oraz pod odpowiednim demokratycznym i sądowym nadzorem; wzywa państwa członkowskie UE, Komisję, ESDZ i Radę do dopilnowania, aby zasady te były stosowane w ramach ich stosunków zagranicznych, a ponadto nalega, aby przed zawarciem jakiejkolwiek nowej umowy, zwłaszcza w sprawie współpracy wywiadowczej i wymiany informacji, podmioty te dokonywały dogłębnej oceny podmiotów, z którymi zawierają takie umowy, pod względem poszanowania praw człowieka, dokonywały przeglądów istniejących umów, w przypadku których druga strona nie przestrzega praw człowieka, a także aby informowały Parlament o rezultatach takich ocen i przeglądów;
14. ponownie wzywa Radę i państwa członkowskie, aby wykluczyły traktowanie niewiarygodnych dyplomatycznych zapewnień za podstawę do ekstradycji lub deportacji osób uznawanych za zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego, jeżeli istnieje ryzyko poddania ich torturom lub maltretowania, lub też ryzyko sądenia w oparciu o tak zgromadzone dowody;
15. apeluje do właściwych władz o dopilnowanie tego, by wprowadzono wyraźne rozróżnienie między działaniami służb wywiadowczych i służb bezpieczeństwa z jednej strony a działaniami organów ścigania z drugiej strony, co umożliwi dalsze stosowanie ogólnej zasady „*nemo iudex in sua causa*”;
16. podkreśla, że komisja tymczasowa PE prowadząca dochodzenie, które stanowiło podstawę dla rezolucji z dnia 14 lutego 2007 r. i 19 lutego 2009 r., wskazała, jak poważne niedociągnięcia istniały w procedurach udzielania zezwoleń i kontroli samolotów cywilnych przelatujących nad przestrzenią powietrzną lub lądujących na terytorium, które nie tylko były nadużywane przez CIA w ramach „wydawania w trybie nadzwyczajnym”, ale mogły zostać łatwo ominięte przez wszystkich członków przestępczości

zorganizowanej, w tym sieci terrorystycznych; przypomina również kompetencje Wspólnoty w zakresie bezpieczeństwa i ochrony transportu oraz zalecenie Parlamentu dla Komisji w odniesieniu do regulacji i monitorowania zarządzania przestrzenią powietrzną UE, lotniskami i lotnictwem niekomercyjnym; w związku z tym wzywa UE i państwa członkowskie do nieopóźniania gruntownego przeglądu wdrożenia przez nie Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym (konwencji chicagowskiej) w odniesieniu do zezwoleń i kontroli samolotów cywilnych przelatujących przez ich przestrzeń powietrzną lub lądujących na ich terytorium w celu wzmocnienia bezpieczeństwa i zapewnienia systematycznych kontroli, obejmujących identyfikację pasażerów i członków załogi, tak aby zapewnić, że wszystkie loty zaklasyfikowane jako „loty krajowe” (które są wyłączone z zakresu konwencji) uzyskiwały uprzednie i właściwe zezwolenia; przypomina również zalecenie Parlamentu w sprawie skutecznego egzekwowania przez państwa członkowskie postanowień Konwencji w sprawie przestępstw i niektórych innych czynów popełnionych na pokładzie statków powietrznych;

17. wzywa Konferencję Przewodniczących Delegacji do zapewnienia inicjowania dialogów parlamentarnych na temat ochrony praw podstawowych w ramach walki z terroryzmem w oparciu o wnioski określone we wspólnym opracowaniu ONZ na temat praktyk stosowanych na świecie w odniesieniu do przetrzymywania w tajnych więzieniach w kontekście zwalczania terroryzmu i w następstwie tego opracowania, a także w oparciu o kompilację dobrych praktyk ONZ dotyczących prawnych i instytucjonalnych ram i środków zapewniających poszanowanie praw człowieka przez agencje wywiadowcze w warunkach walki z terroryzmem, w tym praktyk dotyczących nadzoru na tych agencjach;
18. wzywa Stany Zjednoczone, biorąc pod uwagę kluczową rolę partnerstwa transatlantyckiego i przywództwo Stanów Zjednoczonych w tym obszarze, do przeprowadzenia kompleksowych dochodzeń i wyciągnięcia konsekwencji w przypadku wszelkich nadużyć, jakich ten kraj się dopuścił, zagwarantowania pełnego stosowania odnośnego prawa krajowego i międzynarodowego w celu likwidacji prawnych „czarnych dziur”, zakończenia procesów wojskowych, pełnego stosowania prawa karnego wobec podejrzanych o terroryzm oraz o przywrócenie kontroli przetrzymywania i stosowania zasad *habeas corpus*, sprawiedliwego procesu, wolności od tortur, a także do niedyskryminacji obywateli innych państw względem obywateli Stanów Zjednoczonych;
19. wzywa prezydenta Baracka Obamę do wywiązania się ze złożonej w styczniu 2009 r. obietnicy zamknięcia obozu w Guantánamo, jak najszybszego umożliwienia każdemu więźniowi, któremu nie zostaną postawione zarzuty, powrotu do kraju pochodzenia lub innego bezpiecznego kraju, a także do bezzwłocznego przesłuchania tych więźniów Guantánamo, wobec których istnieją wystarczające dopuszczalne dowody, w ramach sprawiedliwego przesłuchania publicznego prowadzonego przez niezależny i bezstronny trybunał, a w przypadku ich skazania – do dopilnowania, że zostaną umieszczeni w więzieniu na terytorium Stanów Zjednoczonych zgodnie z właściwymi międzynarodowymi normami i zasadami; wzywa jednocześnie do przeprowadzenia dochodzenia dotyczącego naruszeń praw człowieka w Guantánamo i wskazania osób za nie odpowiedzialnych;
20. wzywa władze Stanów Zjednoczonych do zniesienia prawa do bezterminowego

przetrzymywania bez postawienia zarzutu i bez procesu, wprowadzonego na mocy NDAA;

21. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do podpisania i ratyfikowania Konwencji ONZ w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem;
22. wzywa do tego, aby wszystkim więźniom, którym nie zostaną przedstawione zarzuty i których nie będzie można odesłać do kraju pochodzenia ze względu na rzeczywiste ryzyko tortur lub prześladowania, umożliwiono osiedlenie się w Stanach Zjednoczonych oraz by objęto ich ochroną humanitarną i udzielono należącego zadośćuczynienia¹, i apeluje do państw członkowskich UE o wyrażenie chęci przyjęcia takich byłych więźniów Guantánamo;
23. wzywa UE do zapewnienia, że państwa członkowskie UE, państwa stowarzyszone i partnerzy, zwłaszcza w ramach umowy z Kotonu, którzy zgodzili się przyjmować byłych więźniów obozu w Guantánamo, faktycznie zapewnią im pełne wsparcie w odniesieniu do warunków życia i ułatwią ich włączenie do społeczeństwa, zapewnią opiekę medyczną, w tym powrót do zdrowia psychicznego, dostęp do dokumentów tożsamości i podróży, możliwość korzystania z prawa do łączenia rodzin i wszystkich innych praw podstawowych przysługujących osobom o statusie uchodźców politycznych.

---

¹ Zob. ust. 3 rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie powrotu i przesiedlenia więźniów z więzienia w Guantánamo (P6_TA (2009)0045).

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	5.7.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 60 -: 3 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pino Arlacchi, Elmar Brok, Jerzy Buzek, Tarja Cronberg, Arnaud Danjean, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Andrzej Grzyb, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Anneli Jäätteenmäki, Jelko Kacin, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Paweł Robert Kowal, Eduard Kukan, Vytautas Landsbergis, Ryszard Antoni Legutko, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Ulrike Lunacek, Mario Mauro, Francisco José Millán Mon, Alexander Mirsky, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Raimon Obiols, Kristiina Ojuland, Ria Oomen-Ruijten, Pier Antonio Panzeri, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Hans-Gert Pöttering, Libor Rouček, Tokia Saïfi, Nikolaos Salavrakos, György Schöpflin, Werner Schulz, Adrian Severin, Marek Siwiec, Geoffrey Van Orden, Kristian Vigenin, Sir Graham Watson, Boris Zala
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Charalampos Angourakis, Jean-Jacob Bicep, Véronique De Keyser, Andrew Duff, Tanja Fajon, Hélène Flautre, Elisabeth Jeggle, Baroness Sarah Ludford, Carmen Romero López, Helmut Scholz, Indrek Tarand, Alejo Vidal-Quadras, Dominique Vlasto, Joachim Zeller
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Petru Constantin Luhan